

МИХАИЛ КВЛИВИДЗЕ НЕЗНАЙНИЯТ ГРОБ

Превод от руски: Светлозар Жеков, —

chitanka.info

Гробът ти ме вика — чувам глас...
Тръгвам от дома и не е близко.
Там какво ли ще намеря аз?
Хълм изровен? Камъка на обелиска?
Може би звезда, могила братска?
Може просто степ — безкрай е тя.
Как до гроба ти да стигна, братко,
от баща ни да се поклоня?
Мястото на твойта смърт... Стената
между нас...
И зими...
Пролети...
Лета...
Искам да ти кажа аз: „Войната
свърши!...
Чул ли си това?...
Знаеш ли, че нямаме сега
с тебе майка? Чака да се върнеш
и с надежда си отиде тя,
без последен път да те прегърне.
Твоят гроб през времето зове
все към тебе и ме обвинява...“

Хора сме и знаем — векове
паметта ни ще се съхранява.
Пладне. Слънцето гори в мъгла
от гореща прах. През степи нажежени
сам човек със клюмнала глава
крачи в тежки мисли, угнетено
все напред. Наоколо — степта.
Тънка връв — пътечка я пресича,
тя изчезва във безкрайността —
сводът и земята там граничат.
Нито храст. Ни хълм. Околоврът
само степ — безцветна и унила,

само сиви, сиви буци пръст –
ето, тук е твоята могила...
Ято гарвани кръжи над теб –
за това ли с теб сме се родили,
тук да те погълне тая степ
с твойта чиста младост, с твойта сила?
Да загинеш, без да си живял,
недопял и песента любима?...
Братко! Нося горестна печал –
сълзите на твоята родина...
Не на гроба давам своя стон.
На степта — шумяща вече нива –
нося бащината скръб

с поклон

към оставените от съдбата живи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.